

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció General Barceló-1-2.º

Administració Sta. Eulària, 25.

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

A Manacor: Ca Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca l'amo Andreu Alcover, Plassa del Palau, 2.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria Ernest Frau, Brosa.—Llibreria d'Alomar i Fontdevila, Brosa.

Recapte

Trampoieig de sa Triple-Inteligencia (Fransa-Russia-Inlaterra)

Veim damunt un periòdic alemany unes consideracions sobre això, que resulten interessants. Diu aqueix periòdic que a França s'opinió pública baubetja sobre s'utilitat i s'efectivitat de sa Intel·ligencia entre aqueixes tres Potencies. A pesar de s'aliança de França amb Rússia, sa diplomacia francesa, una bona temporada, ha cercat es pern de sa seua política devers Inglaterra, a on sembla que no va fer gaire bo. De poc ensà, baix de s'influencia d'En Delcassés, aquella diplomacia ha mudat es caire de sa pedra, ha presa un altra bordada, acostant-se més a Rússia.

Aqueixa evolució de sa Triple-Inteligencia, que un cop balla damunt es pern de Londres i un cop damunt es pern de Sant-Petersburg, mai damunt es pern de París, és per sa política francesa exterior ben significativa. Això tramuda sa fesomia que fins ara havia tenguda es problema de sa Triple-Inteligencia. Això deu haver mogut es Director des diari de París *Le Correspondent*, que no és cap entusiasta de Rússia, a demanar an el príncep Kotschubey, diplomàtic rus de cap de brot, que exposi es punt de vista de sa política russa. Aqueix príncep ha contestat tot això:

«Alemania no pot capturar es desplegament de sa seua industria sensa ocasionar an es mateix temps una crisis interior d'aquelles mortals. Rússia d'altra banda no pot condemnar es seus interessos econòmics, sempre creixents, a un afollament progressiu, just per donar gust an es seus poderosos veinats. ¿Què resultarà d'aquest conflicte? La majoria de sa nació alemanya reialment té ganas d'un major desplegament des seu poder naval per obrir an es comerç alemany els ports d'ultramar. Lo que hi ha que dins la mar s'alsa es Poder d'Inglaterra, que ara per ara li fan costat França i Rússia. ¿Què succeirà amb tot això? O consentirà Alemania que vaja cap avall sa seua industria i es seu comerç o cercarà resoldre sa qüestió per via de ses armes.

Diu es periòdic alemany que traudim: «No estam tampoc obligats a veure ses coses així com es príncep Kotschubey les veu, pero un està en darrer ferm de quina actitud aconsejaria aqueix diplomàtic rus a sa Triple-Inteligencia an es cas de que Alemani comanás a ses armes sa solució des problema.

«Precisament ara, segueix dient aqueix rus, hauràn de parlar França i Rússia: hauràn de examinar d'aprop es pro i es contra d'una lluita que té per objectiu sa salvació de s'hegemonia mundial (preponderancia dins tot lo mon) des comerç anglès. S'existencia d'aqueixa hegemonia es innegable. Ella és en part sa causa, plena de misteri, des mal-estar econòmic que petxuca tan fort ses nacions industrials d'Europa».

I aquí reprèn es periòdic alemany, dient: «El príncep Kotschubey en la resta des seu article sembla que's penet de que li hagen escapat aqueixes greuissimas paraules, puis s'afanya a prevenir es francesos respecte de s'industria alemanya, fent-los avinent que

s'haurien de defensar de sa penetració pacífica d'ets alemanys dins es domini francès. Cap ram d'industria ni de comerç francès hi ha actualment a on no s'afiquin amb èxit ets alemanys. Ses fàbriques d'articles de luxe son plenes d'alemanys; s'exploració de manyuclar vins se veu també amenassada d'ets alemanys; ets objectes d'exportació, ses oficines tècniques i bancaries casi tots son alemanys que hi naveguen i hi duen la balla; ses fondes i administracions casi ja només tenen personal alemany; ses institucions més grosses de França, industrials i financieres, ja se troben baix des pes d'una secreta, pero no per això manco efectiva dependencia d'Alemania.

«No's comprèn bé per que En Kotschubey pinta amb tanta de cruessa davant es francesos es perill alemany, després d'haver-los destapat amb tanta de candidesa es perill que s'hegemonia o preponderancia inglesa representa també per ells. Se veu que escrigué es seu article baix de s'influencia de de sa preocupació des perllongament que dins sa política de sa Triple-Inteligencia se prepara.

Lo mateix n'hi pren an es redactor extranger de s'altre diari de París *Le Journal*, En Francesc Deloncle, que es seu compàs diplomàtic cop en sec ha perdut es nord. Ell va molt a l'aire amb s'opinió pública de Rússia que per boca des diari rus *Novoje Vremja* se subleva i s'enfabiola contra s'hegemonia i preponderancia alemanya. Pretén En Deloncle que Rússia i França lo mateix que Inglaterra s'han d'arrambar a Austria, i que aqueixa segona aliança ha de dur bons resultats, pero Rússia haurà de deixar anar ses seues aventures d'Orient i França ses seues del Marroc.

«De tot aquest endiumenjat tan envitricollat lo que resulta que sa política exterior de França trampoletja, no du cap direcció fixa, i que hi ha mar de sarts dins sa Triple-Inteligencia» (França, Rússia i Inglaterra).

Sobre tot, ja hu veurem En Gelat a on s'ajaurà.

Es Govern del Dimoni

Es Govern Francès, dia 30 de juny, acordà suprimir quinze *Congregacions Religioses* que encara romanien i que tenien cent vint i set convents. ¿Sabeu per que? Perque aquells dimonis de Ministres han declarat que cap d'aqueixes *Congregacions* és d'utilitat pública. Aquells cent vint i set convents se consagraven de franc an es servici de malalts pobres i de malanats desvalguts. ¡An això no hu considera d'utilitat pública es Govern Francès! An ets uis des dimonis ¿hi ha res més inútil que servir malalts i desvalguts per amor de Deu, sensa paga material de cap classe?

¿Es catòlics francesos tan desurits i contra-puntats com sempre en coses de política, deixant an es dimonis de la terra tant de camp com vulguen per córrer i perseguir i botxinetjar l'Esglesia de Deu i tot lo que fassa gens d'olor de Relligió!

¿Quant serà que es catòlics francesos comensaran a tenir gens de sentit comú en coses de política? ¿Que Deu hi alsi la mà. Amén!

Progresos des Catolicisme a Nort-América

No fa gaire, tornant de Roma cap a Nort America Monsenyor O'Connell,

Bisbe de Virginia (Estats Units), li demanà un periodista anglès com estava la cosa per l'Esglesia devers sa seua diòcesi. Aqueix Bisbe digué que la cosa anava en popa ferm perque a tots ets Estats Units es Catolicisme reprèn una cosa de no dir, tant que es deu per cent des que es Bisbes nort-americanos confirmen, son convertits de diferents sectes, que se son fets catòlics. «L'Esglesia Nort-americana, ha dit aquest Bisbe, és una Esglesia tot una, plena d'esperances i de vida sana i robusta, i va sempre ben endavant darrera darrera es seu Cap, Sa Eminencia es Cardenal Gibbons, Representant de la Santa Seu a Nort-América. Gracies a Deu, l'Esglesia nort-americana no's veu combatuda ni petxucada, sino respectada i considerada de part de ses altres entitats religioses i en general de tota la gent nort-americana. Tot lo mon allà considera l'Esglesia com un element de salvació per sa República, com un magnific volant o regulador de forsa impulsiva.

Per fer veure es progresos que fa es Catolicisme an ets Estats Units, feu constar aqueix Bisbe de Virginia un fet eloqüentíssim: fa cinquanta anys an ets Estats Units hi havia un milió set cents mil catòlics; ara n'hi ha setze milions

¿Que hu trobau pesta, anti-clerical-letxos de la buina?

Es jueu Nathan

¿Sabeu aquella mala ànima, digne rebrot d'aqueix que anaren a cridar a Pilat contra el Bon Jesús: *crucifiquel crucifiquel*, es divendres sant demati? aquell gran noningú que, com era Bal·le de Roma, s'atansava a insultar el Papa parlant com a Bal·le de la Ciutat Eterna? aquell masonarro que En Bar·rufet fa tants de temps que el té enforçat, que no creim que mai per mai li puga escapar?—idò aqueix gran poca cosa d'En Nathan va haver de renunciar de Bal·le de Roma perque per s'Octubre va perdre ses eleccions allà; i ara que hi hagué ses municipals i se presentá, se'n tornà dur s'aumut p'es cap; es catòlics i moderats li donaren es brou, li feren menjar més pols que no volgué, el safalcaren, l'arrosaren Deu sab si per a sempre, gracies a Deu. Poreu fer comptes si hi degué romandre ben engronyat i mal aiadús i si en devia taiar de claus aquell mal homo. Per que sa rabia no'l s'acabàs de menjar, es Govern Italià, victima de sa Masoneria, va fer sa virollada d'anomenar-lo *Representant d'Italia a s'Exposició Internacional* que ets Estats Units han organizada per s'apertura des *Canal de Panamà* i que ha d'esser l'any qui vé, si Deu ho vol i Maria. Així mateix se necessita estar es Govern d'Italia deixat de la mà de Deu per anar-se'n a enviar a Amèrica tal Representant d'Italia; cap n'hi ha d'italià més poc indicat per tal Representació. No, En Nathan no pot representar més que sa Masoneria i s'odi an es catolicisme. Allà a Italia tots es catòlics alsaren una protesta general per tal nomenament d'En Nathan; i es catòlics nort-americanos, com ho han sabut, se son afanyats també a protestar-ne, pero ¡de quina manera! Es catòlics an ets Estats Units formen sa quinta part de sa població total. Idò bé, ses grans associacions catòliques *Knights of Columbus* (*Cavallers d'En Colom*)

i *Laymen's League for Retreats and Social Studies* (*Lliga de Seglars per Recessos i Estudis Socials*) se son eateses i han declarada la guerra a sa presencia des jueu Nathan a s'Exposició de S. Francisco de California. Aqueixa *Lliga*, no fa gaire, celebrà es seu *Congrés* anyal a Staten Island, devora Nova York, i votà aqueixa *orde del dia*:

«Vist i considerat que N'Ernest Nathan l'han designat com a representant oficial d'Italia a s'Exposició de St. Francisco de California; i que En Nathan és un inimic de l'Esglesia Catòlica i un conegut insultador de Sa Santetat el Papa i de tots els altres que creuen amb el Papa dins tot lo mon; i que aqueix Nathan s'és demostrat inimic de sa llibertat religiosa i per lo tant contrari de sa Constitució Americana; i que aqueix Ernest Nathan, com a tal plenipotenciari no és cap persona agradable an ets ciutadans catòlics d'ets Estats Units,—sa *Lliga de Seglars* protesta contra aquest infamiós insult d'enviar-mos tal Representant d'Italia; declaram que no pendrem part en tal Exposició, i acordam d'enviar copies d'aquesta declaració an es President, d'ets Estats Units i a sa Junta de *Panamà-Pacific-International Exposition*.

I no son sols aqueixes dues Societats catòliques que han alsada bandera contra En Nathanarro, sino tots es catòlics d'ets Estats Units, que son, com deim més amunt, **setze milions**. Molt ben fet! Qualsevol cosa mereix aqueix banyó des carabassot d'En Bar·rufet, En Nathanetxo esguerrat, per ses bestieses, grosseries i barbaritats que va fer, quant era Bal·le de Roma, contra el Papa, contra sa Relligió, contra es catòlics, contra es sentit comú i sa decencia pública.

Es d'Ulster i es voluntaris nacionals.

S'acosta es moment de posar en planta sa *Home Rule* o *Autonomia* d'Irlanda, i això mantèn molt usurrats ets esperits a Inglaterra i especialment a Irlanda. Es d'Ulster, es protestants carronyes que no volen s'*Autonomia* perque baix d'ella no poràn fer pus trucs i baldufes, se veuen perduts de tot perque comprenen que aviat o hauràn de doblegar s'espina i allargar es coll a s'*Autonomia*, cosa que han jurat i perjurat que mai farien, o hauràn d'exposar sa pell des diumenges i des dies feners, i això no los fa gota de gracia. Es periòdics inimics de s'*Autonomia*, i hu son tots es contraris de sa Relligió, han escampat per tot lo mon, i fins es periòdics catòlics casi per tot s'ho han begut, que tota sa regió d'Ulster es contraria a sa *Home Rule*, essent així que sa majoria es favorable; lo que hi ha que sa minoria contraria és sa des protestants, industrials riquíssims, que han fet córrer diners per llarc, i, com han mogut tant de talabastaix, essent i tot minoria, han fet més renou ells cridant, que no sa majoria callant. Aviat sa majoria haurà de parlar, i llavò se veurà a les clares que fins i tot a Ulster es contraris de s'*Autonomia* son una minoria. I fora d'Ulster ni a minoria arriben, perque es tota Irlanda que vol s'*Autonomia*, com la volen tots ets inglesos que fan servir es cap per qualque cosa més que per dur es capell, si cap passió de mala rel no los tapa la vista. I es dins tots es dominis d'Inglaterra que

estàn contents de que Irlanda sia *autònoma*, que gaudesca de sa *Home-Rule*. Dins s'Imperi britànic hi ha altres nacions que 'n gaudeixen d'autonomia, com son Austràlia, el Canadà, Nova Zelanda i es Sur d'Àfrica. Idò bé, es Parlaments de totes aqueixes nacions autònomes, que formen part de s'Imperi Ingles acaben d'expressar solemnement sa seua satisfacció de que s'*Autonomia d'Irlanda* ja sia llei i vaja aviat a implantar-se. No, s'*Autonomia* no és s'esqueix ni s'esbrellament ni s'esbenament ni sa desfeta de cap Estat ni de cap Imperi, si no tot lo contrari, sa consolidació de s'unió i de sa concordia des pobles i de ses rasses que formen un sol Estat, és s'única manera de mantenir-los units i concordats i de que tots vagin endavant, i que per lo mateix hi vaja sa suma i es conjunt de tals pobles i rasses, és a dir, s'Estat, diguem-li Espanya, Inglaterra, Austria.

Això es lo que no volen entendre es nostros *centralistes* caps-verjos, que's distingeixen per sa seua feresta mopiària i per sa seua ignorancia absoluta des temps passats i des temps actuals. ¡Deu les do seny i sentit comú. Amèn!

Es Concordat entre la Santa Seu i Servia

Mesos enrera donàrem compte de que s'eren firmats es Preliminars d'aqueix Concordat; idò bé, dia 24 de juny se firmà es Concordat mateix, segons veim damunt un periòdic anglès. Hi ha qualques punts dignes de tota atenció dins aqueix Concordat, que regula tot lo referent a sa Jerarquia educació des clero, matrimoni, instrucció religiosa, regoneixement de sa Religió Catòlica i llibertat per l'Església. Un no pot manco d'agrair s'esperit d'equidat i s'amplitud de mires que Servia demostra dins aqueix Concordat. Avui que sa tendència d'encadenar l'Església reprèn dins tantes de nacions, aixampla es cor ee trobar una nació tan penetrada d'amor a sa llibertat.

Es primers articles estableixen que Servia constituirà un *Província Esglésiàstica* amb la Seu Arquebisbal a Belgrado, i l'Arquebisbe de Uskub passarà a Sufragani des de Belgrado. S'Arquebisbe de Belgrado no dependrà de cap altre Primat ni Patriarca, sino just del Papa. La Santa Seu nomenarà l'Arquebisbe de Belgrado i el Bisbe de Uskub, i es Rectors de totes ses Parroquies les nomenarà s'Ordinari (Bisbe) de cada diòcesi. La Santa Seu i es Bisbes, per fer aqueix *nomenaments* i *provisions*, abans indicaràn an es Govern Servi es noms des qui van a *nomenar* per si hi hagués cap raó política que aconsellàs posar-hi una altra persona per sa bona harmonia de ses dues Potestats. S'instrucció religiosa a ses Escoles se deixa en mans de l'Arquebisbe i del Bisbe.—Es Concordat ademès regoneix es dret de l'Església d'adquirir i d'administrar bens destinats an es sosteniment de sa seua sagrada Missió, i declara solemnement que ses fundacions i propietats que l'Església adquirirà seràn tan inviolables com ses propietats particulars des ciutadans de Servia. S'article 20 estableix que si mai sobrevé cap dificultat en s'interpretació de cap article o en cap qüestió no prevista dins es mateix Concordat, la Santa Seu i es Govern Servi malavetjaràn anar a una solució amigable, acomodament an es Sagrats Cànon.

Idò sí, aqueix Concordat se firmà definitivament dia 24 de juny an el Vaticà: d'una part firmà Sa Eminència el Cardenal Merry del Val come Plenipotenciari de Sa Santetat, i d'altra part Sa Excel·lència el Dr. Milenko R. Vesnitch come Plenipotenciari de Sa Majestat lo Rei En Pere I de Servia. Foren presents a tan solem-

ne acte el Molt Rt. Monsenyor Pacelli, Secretari de la Congregació de Negocis Esglésiàstics Extraordinaris, i el Molt Rt. Monsenyor Canali, substitut del Secretari d'Estat, i el Dr. Bakotic, Diputat de la Dieta de Dalmàcia, i el Molt Rt. Dr. Cardon, Vicari Forà de Toggia. Posades aquelles firmes i cumplides totes aquelles formalitats que calien, el Plenipotenciari de Servia, acompanyat de tota aquella comitiva, passà a rendir es seu homenatge a Sa Santetat el Papa, i li expressà sa fonda satisfacció que es Govern de Servia experimentava d'haver pogut dur a s'enfront aqueix Concordat. I el Papa li contestà que Ell sí que hi estava satisfet a l'uf d'haver pogut arribar an aqueixa Intel·ligència que desde ara existeix entre la Santa Seu i es Govern de Servia, i assegurarà an aquell Plenipotenciari que tal Govern no tindrà súbdits millors que es catòlics d'allà.

Beníssim! Molts de disgusts donen an el Papa ses Potencies; pero també li donen desiara qualque ditada de mel, i vaja una cosa per s'altra.

Ses darreres eleccions a Roma

Foren dia 14 de juny. Es socialistes presentaren 64 candidats, i es *constitucionals-nacionalistes* (moderats), entesos amb sos catòlics de l'*Unione Romana*, altres *xeixanta quatre* (44 moderats i 20 catòlics). Es socialistes amb tots ets altres anti-clericals se des-teixinaren i se tregueren es fret de de peus cercant vots i vots com uns rabiosos; sa gent d'orde no's va moure gaire, com sempre. Això no obstant, es *xeixanta quatre candidats* de sa lliga de *moderats i catòlics* triumfà completament, i sols en sortiren 16 des socialistes (13 de s'antic bloc clerical, 2 socialistes i un republicà). En Nathan, es jueu del dimoni, se'n va dur sa gran derrota. Beníssim! ¡Més se'n mereix es gran toixarrut!

Sa mateixa Lliga triumfà a quatre des sis districtes de Roma en ses eleccions provincials.

Ses darreres eleccions municipals italianes fora de Roma

Casi per tot anaren a ses urnes lligats catòlics i moderats, i casi per tot triumfaren.

A Turin, a Gènova, a Catania i a altres ciutats principals sa victòria fonc per aqueixa lliga. Fins i tot a altres ciutats més petites com Brescia, Crema, Padua, Treviso, Rovigo, Placencia, Modena, Chioggia, Pistoia, Sena, Novara i altres triumfaren *moderats i catòlics*, tant en ses eleccions *municipals* com en ses *provincials*.

A Milàn es socialistes tregueren sa majoria, desgraciadament. A sa gent d'orde de Milàn els-e pertoca fer es cap més viu i anar més uis espolsats, si no volen que es socialistes los passin per la vaqueta.

Una conferència amb el Rdm. Bisbe de l'Havana

N'hi tenguérem una s'altra setmana, i mos contà que a tot Cuba ses simpaties per Espanya reprenen una cosa de no dir. Ara sa *colònia espanyola* d'allà ha fet un gran casal a l'Havana, i com l'inauguraren, hi anaren totes ses Autoritats d'aquella capital, i llavò es dia que sa *junta* senyalà per rebre sa visita des públic an aquell casal, hi acudiren **vint mil persones**, tot es floret de l'Havana en tots es rams i estaments.

El Sr. Bisbe mos va dir també que dins tota l'Amèrica llatina, inclús Cuba, se va estenent s'idea de que totes aquelles Repúbliques hauràn d'acabar per fer una aliança de totes elles amb Espanya.

Deu fassa que hi haja allà i aquí polítics de talla suficient per fer viable i executar aqueixa idea, magníficament, gloriósament salvadora. Amèn!

Ses tres flors

Això era i no era un Rei que només tenia un fill que li deien Miquelet, i li armà una barca per que se pogués divertir anant per mar perque li agradava una cosa de no dir.

Un dia el Rei diu an En Miquelet. —Carregaràs sa barca de fuies de safrà, la dus an el Rei-Moro, i diràs que som jo que la hi envii.

En Miquelet se posa a cercar fuies de safrà, i, ¡fins que'n tengué sa barca ben estibada!

Com la hi té, fa saupar àncores i estendre veles, i ¡de d'allà cap an es reinat del Rei-Moro!

Des cap d'una bona partida de dies de navegar, arriben an es port de sa ciutat caporal del Rei-Moro, atraquen, desembarquen, i En Miquelet se presenta an el Rei-Moro amb sa gran barca de safrà, i li diu:

—Sr. Rei, vetaquí es present que mon pare li envia!

—¡Ben vingut sies, Miquelet! diu el Rei-Moro. Sí que m'hi fa ben content ton pare amb so enviar-me i tu amb so dur-me aqueixa gran barca de fuies de safrà! ¡No sé com agrair-vos-ho! No res, tu este't aquí, menja i beu per set dies; i jo mentres tant pensaré com vos he de correspondre a ton pare i a tu, perque tampoc no has d'anar a creure que jo vulga romandre amb so bras arronsat.

I En Miquelet va romandre a ca'l Rei-Moro, ben menjat i ben begut, i passetjant-se per tota la ciutat des matí fins es vespre, veient coses i més coses, que eren de ses més de veure del mon.

Des cap de set dies, el Rei-Moro l'agafa, i li diu:

—Mira, Miquelet! E-hi he pensat bé amb això, i he resolt d'omplir-te sa barca d'*obra fina* per ton pare i a tu oferir-te ses *tres flors* des meu jardí que més t'agradarán.

—Sí que m'agrada s'idea de Vossa Reial Majestat! diu En Miquelet.

—Idò, diu el Rei, lo que s'ha d'empenyorar, que se venga!

I a l'acte passa per orde que umplin d'*obra fina* sa barca d'En Miquelet, pero ben plena, i que hi possin totes ses coses que pertoca haver-hi per par a sa taula d'un Rei i per deixar ben armada una Casa Reial.

I es criats del Rei-Moro ja foren partits tragina qui tragina *obra fina* cap a sa barca d'En Miquelet; i allà ¡venguen covonades i més covonades de plats sopers, plats plans petits, grossos i mitjansers, soperes, palanganes, fruitares, pitxers, gots, oueres, cenrerets, barquetes de setrieres, salers, pastetes i fuies per olives, tàperes i ravenets, salseres, xíqueres, sucreres, escudelles, confitures, copinyes per gelat, gerros per flors, anelles de torcaboces, ribelletes de rebetjar fruita, cavallets d'aguantar guinavetes i demés carro-postal que's sol treure a una taula de Rei, a on no volen que hi manca un amèn.

Mentres es criadum del Rei-Moro feia tota-aquesta traginada a sa barca d'En Miquelet, deixant-la estibada amb tant de carro-portal com Deu mai hagués vist, el Rei-Moro agafa En Miquelet, i cap an es jardí s'és dit! I hala a mostrar-li totes ses flors que hi havia, que n'hi havia a forollons, per que triàs ses tres que més li agradarien.

I allà En Miquelet mira qui mira aquelles flors, aquells milenars i milenars de flors, que, si una era garrida, s'altra hu era més.

Pero aquell revel·ler d'En Miquelet mai s'acalava per cuir-ne cap d'aquelles tantes de flors. Les mirava tot lo que volgueu, pero ¡ben alerta a allargar sa mà a cap!

El Rei-Moro en comensava a estar

mal a pler de que aquell xabalet no'n triàs cap de flor, fins que'l veu que s'acala i pelluca un osset que guaitava a flor de terra.

—¡Què és això que has pellucat ara d'en-terra? diu el Rei an En Miquelet.

—¡Aquest osset! diu En Miquel.

—¡A on treu cap pellucar un osset així, en lloc de triar ses *tres flors* que t'he dit que pories triar? diu el Rei-Moro.

—Sr. Rei, diu En Miquelet: de totes ses flors que fins aquí he aluiades, cap n'hi ha haguda que m'haia cativat tant es cor com aquest osset. Això és sa *primera flor* que trii des jardí de Vossa Reial Majestat.

—No sé, diu el Rei-Moro, com no n'ets estugós d'un osset com això, que és segur que és de qualque esclau que degué batre es peus per aquí!

Per això era que En Miquelet l'havia pellucat an aquell osset, perque va veure que era d'un dit de sa mà d'una persona.

En Miquelet s'estoja aquell osset ben estojat, i segueix de d'allà darrera darrera el Rei-Moro, tresca qui tresca per dins aquell grandios jardí, i mira qui mira flors i més flors,

I bé les mirava, pero ¡ben alerta a allargar mà a cap!

I el Rei-Moro, com més anava, ¡més mal de ventre! de que aquell revel·ler d'En Miquelet no s'aferràs a cap flor, i que just e-hi pasturàs ets uis.

Assetsuaixí En Miquelet s'acala, i ja me pelluca un altre osset d'en-terra, que hi nadava com un macolí: era un anell de s'espina d'una persona.

—I ara ¿què és que has tornat a pellucar? diu el Rei. ¿Altre pic un osset? I ¿que només vas d'ossos tu? Pero ¿com dimoni no n'ets estugós? ¿com no veus que això deu esser de qualque canavera d'esclau, que degué acabar ets alens per aquí, i le hi soterraren?

—Idò per això és que m'agrada més que no totes aquestes flors! diu En Miquelet.

—¡Vaja quin gust que tens! diu el Rei-Moro. I ¿això que és sa segona flor que triés?

—Sí que diu ver Vossa Reial Majestat! diu En Miquelet. ¡Això és sa segona flor que trii de tot aquest jardí.

—¡Sobre tot, diu el Rei-Moro, mai m'ho hauria cregut que t'aferrasses a ossets, en-lloc d'aferrar-te a flors! Pero si això és es teu gust, ben triats estàn aqueix *ossets*! Res que dir e-hi tenc!

I següiren de d'allà per dins aquell grandios jardí, el Rei-Moro davant davant, En Miquelet darrera darrera, mira qui mira flors i flors a dreta i a esquerra, pero ¡ben alerta a allargar sa mà a cap! com si n'hagués estat privat baix de pena de la vida.

I el Rei-Moro ¡un bon mal de ventre! de veure aquelles estranyeses de tal al·lotell.

¿Que me'n direu? Ell arriben a s'altre cap de jardí sensa haver triat En Miquelet cap altra flor, en no esser aquells dos diantres d'*ossets*!

—Bono, diu el Rei-Moro. Ja hem trescat tot es jardí, tan gran com és, i no has feta altra triada que sa des dos *ossets*. ¿De manera que ja no vols triar pus?

—Jo no he dit tant, Sr. Rei, s'exclama En Miquelet.

I encara no havia acabat de dir això, com guipa a un cornaló des jardí una especie de barraca, com una soll.

—Escolt, Sr. Rei, diu En Miquelet. I ¿què és aqueixa barraca, si no és massa preguntar?

—Això és una barraca, diu el Rei-Moro, que hi tenc tancada una fadrinetta que es cossaris s'altra diassa me du-gueren de terra de cristians; i has de creure i pensar que, veure-la jo i romandre'n enamorat fonc tot u. Li vaig dir de casar-mos, pero que primer havia de renegar de cristiana; i sa gran polissona me digué que primera la farien bossins que ella no renegaria. Jo,

1 La m'ha contada Na Damiana Sagrera i Puigcerver, nadiua de Sineu i criada a Campos.

